

JUDY LEIGH

BABIČKY VA TAHLU

Pět dam v letech a nečekaná svatba? To si žádá pořádnou rozlučku se svobodou! A jelikož ženich to jede roztočit do Las Vegas, dámy se samozřejmě nehodlají nechat zahanbit a vydávají se na několikadenní pobyt do Paříže, aby městu světél ukázaly, že věk je opravdu jenom číslo. Ani po sedmdesátce život přece zdaleka nekončí!

*„Báječná snůška eskapád, přetékajících
vřelostí, vtipem a láskou k životu.“*

– Fiona Gibson, bestsellerové spisovatelka

Judy Leigh

BABIČKY
NA
TAHU

Judy Leigh

BABIČKY
NA
TAHU

Přeložila Bohumila Kučerová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FIVE FRENCH HENS

Copyright © Judy Leigh, 2019

Translation © Bohumila Kučerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-539-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-538-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-176-2 (print)

Věnováno
mojí mamince Ireně,
která mi otevřela dveře.

KAPITOLA PRVNÍ

Jenny si držela nad hlavou deštník a naslouchala dešti bušícímu do napjaté látky. V hospůdce bude útulno. Vítr jí nelítostně profukoval sáčko. Myslela si, že do tohoto počasí je dost teplé, leč poryvy únorového větru, který se proháněl kolem rohů a cuchal jí vlasy, byly ledově studené. Odpoledne strávila u kadeřníka a nový účes se jí moc líbil: kaštanové kadeře prozářené stříbrnými pramínky. Těšila se, jak elegantně bude vypadat v šedém kostýmku a lodičkách, ale chladné počasí a ostrý fujavec jí zhatily plány a lehce napudrovaný nos bude mít určité červený jako rajče. Eddie-mu to ale nebude vadit – jako obvykle jí ze všeho nejdříve řekne, jak jí to sluší a jak je rád, že ji vidí.

Reklamní plakáty restaurace Olivový háj vyzdobené rudými srdíčky, na které mířili šípy baculatí andělci, slibovaly speciální valentýnskou večeři. V dálce bylo slyšet šplouchání vln narážejících do hrází a od cesty blížící se kroky. Byl to Eddie. Ve světlém baloňáku se zvednutým límcem vypadal nonšalantně, skoro jako inspektor Morse. Bylo přesně půl osmé.

Půl sedmé, pomyslela si Rose. Její utrpení už brzy skončí. Drobné prstíky malé Amelie mačkaly dokonale čisté slonovinové klávesy klavíru; disharmonická změť tónů drásala Rose nervy.

„Zkus to znovu od začátku, zlato,“ zamumlala a pozorovala, jak se minutová ručička na nástěnných hodinách opět posunula o kousek dopředu. Brzy to bude mít za sebou a bude mít od Amelie pokoj. Rose si povzdechla a procedila skrze sevřené zuby: „Pro dnešek to stačí, ano? Myslím, že maminka už je tady – jsem si jistá, že jsem právě zaslechla zvonek u dveří.“

Amelie zabouchla víko piana, aniž se k ní otočila, a vstala. Dosud na sobě měla svoji školní uniformu – neposkvřenou bílou halenku a károvanou sukni – a světlé copy úhledně převázané mašlí. Rose jí podržela kabát a odvedla ji ke dveřím, za nimiž už pod stříškou chránící před lijákem čekala vysoká štíhlá žena v elegantním plášti s extravagantně zastřiženými tmavými vlasy. Amelie se jí hned poslušně chytila za ruku, jak se na šestiletou holčičku sluší. Rose však neušlo, že na ni dítě nakrčilo nosík a vyplázlo špičku jazyka. Ameliina matka se usmála, ale její oči zůstaly chladné.

„Jak to dnes Amelii šlo, paní Grantová? Celý týden pilně cvičila. Je už čas, aby se nechala přezkoušet?“ Vytáhla dvě bankovky, desítku a pětku.

Rose si všimla, jak se Amelie mračí. Nevěděla, co odpovědět, a ruka se jí zastavila před obličejem. „Dělá pokroky, paní Bassettová. Zanedlouho, doufám.“

Ameliina matka se zachmuřila. „Moje kamarádka Sally mi říkala, že Joni Yatesová posílá všechny své žáky ke zkouškám brzy. A zdá se, že je skládají na výbornou.“

Rose si povzdechla. Kéž by mohla té ženské říct, ať si klidně odvede svoji dceru k té Joni Yatesové a uvidí, jak si s ní poradí. Tahle holka celý týden na klavír ani nesáhne. Ale žáků jí ubývalo. Nechápala, proč už se na učení nevy-

kaše. Koneckonců peníze navíc nepotřebuje. Bernard ji zanechal zajištěnou a hodiny klavíru ji nenaplňovaly, jen z ní vysávaly energii.

„Nacvičuj *Pro Elišku*, Amelie, a příští týden si možná promluvíme o přihlášce ke zkoušce.“

Amelie vzhledla k matce a nakrčila obočí tak, až si ho málem zauzlovala. „Ta pitomá Eliška mě nebaví, mami. Nemohla bych se raději učit na housle? Elsa z naší třídy chodí na housle. Říká, že její učitel je bezva.“

Ameliina matka pohlédla Rose do očí, jako by jí chtěla naznačit, že její dcera právě učinila rozhodnutí místo ní, a otočila se na podpatku, aby odvedla dítě do deště a tmavého auta zaparkovaného u chodníku. Rose zavřela dveře, zastrčila zástrčku, zavěsila řetěz a zamumlala: „Fracek.“ A dodala, co jí hned vzápětí blesklo hlavou: „Ještě štěstí, že Beethoven byl hluchý. Kdyby slyšel, jak tu Amelie tři čtvrtě hodiny przníla jeho *Für Elise*, obracel by se v hrobě.“

Stála v chodbě a přemýšlela. Půl sedmé. Od oběda nic nejedla a to si dala jen jeden toust. Necítila žádný velký hlad, přesto by se o sebe měla starat lépe. Sukně na ní jen visela, byla jí velká v pase, a nohy měla slabé. Najde si v mrazničce něco vydatnějšího. Má tam krabičku makaronů se sýrem, ohřeje si je v mikrovlnce. Znovu si povzdechla. Neměla únor ráda. Do jara bylo ještě daleko a v domě vládl chlad. Bernard zemřel v únoru před dvěma lety a každý rok cítila, jak jí ramena svírá mrazivá osamělost a šeptá jí do ucha, že zůstala na světě sama, bez blízké duše, a že to tak bude už navždy.

Jistě, našla si nové přátele, ty čtyři ženy, se kterými se seznámila loni v říjnu na aqua aerobiku při otevření klubu. Byly to milé ženy, ale scházely se na kávu jen jednou za týden. Pak se Rose zase vracela zpátky do tichého, pustého domu. Odšourala se do salonu a zvedla žlutou prachovku, aby s ní přejela po pianu. Patřilo jí a Bernardovi. Byl to

skvělý hudebník, hrával i v kostele na varhany. Láskyplně postavila jejich svatební fotografii zpátky na místo, hned vedle kroužku, který na klavíru zanechala před lety sklenice od vína. Samozřejmě ne její – nejspíš ji způsobil jejich syn Paul jednou o Vánocích, kdy je navštívil se svými dětmi. V současnosti jeho návštěvy prořídly – ovšem, má hodně práce, má náročné zaměstnání.

Rose hleděla na černobílý snímek ve stříbrném rámečku. Dnes už vypadal tak starobyle. Bernard v obleku s květinou v klopě, s vlnitými vlasy a širokým úsměvem. Ona, mnohem menší než on, v krajkových šatech, k němu s láskou vzhlíží. Byl to rok 1967 – už tak dávno, ale kupodivu si přesně pamatuje, jak se cítila: srdce jí bušilo vzrušením, že přestane být slečnou Rosemary Tuckerovou a stane se paní Grantovou. Prožili spolu skoro padesát let, většinou dobrých. V roli manželky se určitě snažila. Ne, neměla si na co stěžovat.

Došourala se do kuchyně a otevřela mrazničku. Porce makaronů se sýrem ležela vedle bochníku chleba a sáčku mraženého hrášku. Bude se muset vydat na nákup. Vytáhla krabičku s jídlem a zamířila k mikrovlnce.

Della zaslechla klepání na dveře.

„To jsi ty, Sylvestře? Zapomněl sis klíče?“ Spěchala ke vchodu a cestou si utírala ruce do utěrky a uhlazovala tmavé kadeře protkané šedými pramínky. „Zatracený chlap,“ hudovala tiše. „Už zase jde pozdě a večere mu schne v troubě.“

Otevřela dveře. Za nimi stál skutečně on, na hlavě plstěný klobouk, z jehož krempy kapala voda na zamlžené brýle, a špulil rty k polibku. Napřáhl k ní ruku svírající kytici růží. „Pojď ke mně, ty moje valentýnko,“ cukroval.

„Pojď dovnitř z toho deště a přestaň s tím tajtrlíkováním.“ Se smíchem mu stahovala rukávy a pomáhala z mokrého pláště. „Měl bys té hloupé práce nechat. Už zase jdeš pozdě a jsi úplně promoklý...“ V náruči jí přistály květiny, muž ji uchopil kolem pasu a valčíkovým krokem se s ní zatočil.

„Pojď ke mně blíž. Já ti přinesu květiny a ty neumíš nic jiného než mě sekýrovat?“ Sylvestr se zasmál a políbil ji na ústa. Odtáhl se a odhodil klobouk. Pod ním se objevila hladká lesklá kůže, zato na bradě měl chomáče šedých vousů. Della si ho přivinula k sobě.

„Připravila jsem tvoje oblíbené jídlo. Solenou tresku.“

„Mňam!“ Objal ji jednou rukou kolem ramen. „Solená treska s poddužákem, jak ji dělávala maminka, když jsem byl malý. Na Jamajce bylo blaze, jenže pak jsme se přestěhovali do téhle proklatě studené země.“ Kráčeli spolu v objetí do kuchyně a on do sebe teatrálně nasával vůni jídla. „Není divu, že jsem si tě vzal, Dello Donovanová – vaříš stejně dobře jako moje máma.“

Della se k němu otočila a zapřela si ruce v bok. „Chceš říct, že nemám žádné jiné přednosti, Sylvestře?“ otázala se ho bojovně. Pak se natáhla pro vázu, vybalila květiny z papíru a pečlivě je naaranžovala. Věděla, že ji pozoruje, všímá si vlnění jejích boků a ladných pohybů. Byla to první věc, jež ho na ní upoutala, když se před padesáti lety ve Stepney seznámili. „Ty květiny jsou nádherné.“

Obratným pohybem si ji přitáhl k sobě a posadil na klín. „To ty jsi nádherná,“ zamumlal. „Nejprve se najíme a pak hned hupsneme do postýlky, co říkáš, valentýnko moje?“

Sundala mu brýle a zadívala se do jeho laskavých hnědých očí. „To si myslíš, že jsi pořád takový junák jako v pětadvaceti?“

„Ženská, když ty ve mně rozněcuješ oheň, jako bych byl mladík.“ Přitiskl svá ústa na její a drtil jí rty. Della ho se smíchem odstrčila.

„Musíš trochu zapracovat na své technice,“ prohlásila s úsměvem. „Ale jsi ten nejvíc sexy chlap, kterého jsem kdy poznala, Sylvestře.“ Vstala a promasírovala si kříž, aby zahnila bolest, která se začala ozývat. Pak se přesunula ke sporáku. „Jako dezert jsem připravila tvůj oblíbený zázvorový koláč s rumem.“ Zvedla z plotny hrnec, přestože ji pod jeho tíhou bolela zápěstí.

Její muž se na židli pohodlně narovnal a usmíval se jako měsíček v úplňku. „Pořád ještě máš pěknou postavičku, Dello.“

„Už dávno nejsem ta štíhlá holka, kterou jsi poznal, když mi bylo dvaadvacet.“

„Pro mě ses nezměnila.“ Pozvedl příbor a zamával jím. „Dejme se do jídla. A počítej s tím, že potom tě budu prohánět po ložnici.“

Zasmála se. „Už se na to těším. A až mě chytíš, vzpomeň si ještě, co se mnou máš udělat?“

Tess civěla do talíře. Neměla chuť k jídlu. Celý den strávila sama; vařila, uklízela, dívala se na televizi a těšila se, až se Alan vrátí domů. Teď tady byl, seděl u stolu naproti ní a ji nenapadalo, o čem by se s ním bavila. Bylo slyšet jen Alanovo žvýkání, vlhký zvuk srkání smíšený s cvakáním zubů. Po bradě mu tekla šťáva z masa.

Zkusila nadhodit otázku. „Jak ti chutná ta kotleta?“

„Je trochu tuhá, Tess,“ zamumlal s vidličkou ve vzduchu.

„Aha.“ Tess se soustředila na svůj talíř. Ještě si z kotlety neukrojila, ale připadala jí naprosto v pořádku. Brambory i hrášek taky vypadaly dobře. Zkusila to znovu. „A co bramborová kaše?“

Na okamžik nic neříkal a pak pokrčil rameny. „Bramborová kaše je holt bramborová kaše.“

Tess cinkla příborem o porcelán, odkrojila si kousek masa a strčila si ho do pusy. Připadalo jí dostatečně měkké. Pohlédla přes plátěný ubrus na manžela. „Počasí není nic moc, že?“

Oči mu zajiskřily náhlým probuzením zájmu. „Ne, není. Na víkend hlásí déšť. Jestli bude dál takhle lít, nedostanu se na hřiště. Mám nová železa, která si chci venku vyzkoušet. Trénoval jsem odpal Cliffovou holí. Cliff si pro sebe kupuje vždycky to nejlepší. Můj hendikep se výrazně zlepšil, jestli...“

Tess odstrčila židli a přestala poslouchat. Vzala ze stolu jeho talíř, nyní prázdný, a odnesla ho do myčky. „Mám udělat kávu, Alane?“

Alan se zachmuřil, opřel se o židli a pohládl si vystouplé břicho. „Jak chceš, Tess.“

Ucítila, jak se jí ze spony uvolnil pramen platinově blond vlasů, a zastrčila ho zpátky. „Můžu otevřít láhev portského, jestli budeš chtít.“

Alan si na nose posunul brýle s černými obroučkami. „Portské?“ podivil se. „Proč?“

„Je den svatého Valentýna,“ zašveholila Tess. Koupila mu přání a modrou kravatu zabalenou v hedvábném papíře; obojí čekalo nahoře, hned vedle postele.

Alan potřásl hlavou. „Taková komerční blbost,“ zavrčel. „Chtěl jsem ti dát bonboniéru, ale říkal jsem si, že když teď držíš dietu, asi bys ji neocenila.“

Tess sjela pohledem svůj volný svetr a pohodlné džíny. Nevzpomínala si, že by se před Alanem zmiňovala o tom, že drží dietu – neměla pocit, že to potřebuje. Pas už sice neměla tak štíhlý jako před narozením dětí, ale na svých dvaasedmdesát neměla nejhorší postavu. Podívala se mu do očí. „Ty myslíš, že bych měla držet dietu?“

Pokrčil rameny. „Po Vánocích to neuškodí. Dopřávala sis víno, sladkosti, tučné jídlo.“ Odfrkl si. „Tess, dones mi tu kávu laskavě do obývacího pokoje. Na sportovním kanálu dávají golf.“

Odsunul židli a odebral se ke dveřím. Tess za ním s povzdechem hleděla – na jeho tmavé vlasy, na temeni prořídlé. Vlastně se chystala podívat na dokument o jedné archeoložce, která se vydala do Egypta pátrat po důkazech o životě Nefertiti. Těšila se, že se zasní o tom, jaké by to bylo, cestovat do nějaké exotické země a věnovat se bádání o zajímavých věcech. Teď jí ale nezbývá nic jiného než si číst, zatímco Alan bude koukat na golf a každý míček polohlasně komentovat. Napustila do konvice vodu a přemítala o Nefertiti. Byla to tajemná a mocná žena, zatímco Tess trčí v Exmouthu s mužem, který se stal otrokem golfu.

„Elvisi! Elvisi, jsem doma.“

Černý kokršpaněl se k ní nadšeně rozběhl, až mu vlály uši, a začal jí vyskakovat ke kolenům. Pam se k němu shýbla a podrbala ho v kudrnaté srsti na hlavě. „Nebyla jsem pryč dlouho, viď, Elvisi? Jen jsem chtěla uběhnout celou míli, ale počasí je příšerné.“

Na důkaz si Pam prsty prohrábla vlasy. Krátce zastřižené světlé vlasy, obvykle vyčesané nahoru, měla přilepené v mokrých chomáčích na obličeji. „Jeden chlap na zastávce na mě křičel: ‚Ženská, to jste se zbláznila? Běhat ve svém věku v takové slotě.‘ Já se jen zasmála, teď je mi ale pořádná zima. Musím ze sebe rychle stáhnout tepláky a dát si sprchu. Pojď, půjdeme nahoru, Elvisi – ne, nažrat dostaneš až potom, slibuju. Nejdříve se musím zbavit těch mokrých hadrů a zahřát se.“

Pam vyběhla po schodech nahoru a kokršpaněl za ní. Zbavila se mokrého oblečení a stoupla si pod horkou sprchu. Zatímco se mydlila, viděla skrz páru za sklem temnou siluetu Elvise sedícího na koupelnové předložce a trpělivě čekajícího, až skončí.

Zabalená do hebkého županu ťapkala bosá s Elvisem v patách dolů po schodech. V malinkém obývacím pokoji byl na stole připravený jeden talíř, jeden nůž a jedna vidlička a v krbu plápolal oheň. Pam se stočila do klubíčka na pestrobarevném koberci a načechrávala si rukou vlasy. Elvis se jí schoulil u nohou a položil jí svůj vlhký čumák do klína. Hladila ho po hlavě a hleděla mu do oduševnělých očí.

„No tak dobře, Elvisi, dáme si brzy večeři.“

Kokršpaněl horlivě vrtěl ocasem a bubnoval jím o koberec. Usmála se na něj. „V kuchyni pro tebe mám něco k snědku. A plánovala jsem, že pro sebe si nachystám zeleninový salát, ale hádej, co se dnes slaví? Právě jsem si vzpomněla, že je valentýnský večer. Udělám si pizzu a otevřu láhev červeného vína a pak si oba dáme nějakou dobrotu. Ta moje bude zmrzlina. A co ty?“

Elvis na ni vyskočil a opřel se jí tlapkami o hrud. Župan se rozevřel. Pam se zasmála.

„Elvisi, ty nestoudníku! Víím, že jsi ten nejlepší valentýn, jakého jsem kdy měla, ale měl bys své vášně držet na uzdě.“ Přivinula ho k sobě a na tváři, po které se rozléval široký úsměv, ji hřál oheň.

„Určitě jsem jediná ženská na světě, která tráví valentýnskou noc s Elvisem. Jen je nutno podotknout, že ačkoli vypadáš božsky,“ políbila ho na vlhký čumák, „příšerně ti páchne z huby.“

KAPITOLA DRUHÁ

Jenny nabídla, že zaplatí polovinu účtu, ale Eddie se nenechal odbýt. Vytáhl náprsní tašku a vyndal z ní potřebný obnos, ke kterému na stříbrný podnos se spikleneckým mrknutím přiložil pětilibrovku. Usmál se na číšníka. „To je za vzornou obsluhu. Nákyp byl výtečný. Do podniku, kde tak dobře vaří, se vždycky rád vracím.“ Zvedl její kabát a ona do něj vklouzla. „Půjdem, má drahá?“

Nabídl jí rámě a Jenny se do něj zavěsila. Déšť už ustal, ale od moře silně foukalo a v kalužích se ve světle pouličních lamp odrážely neonové poutače. Odbočili směrem ke třídě Barley Mow, kde bydlela. Jenny zvedla obočí. Bylo už po desáté a Eddie bydlel půl míle od jejího domu. Otočila se k němu. „Eddie, nemusíš mě doprovázet až k domu. Nerada bych, aby tě přepadl liják...“

Zasmál se. „Je den svatého Valentýna. Doufal jsem, že dostanu pozvání na kávu.“

„Ach tak.“ Jenny sraštila obočí. Ještě u ní doma nebyl, zatím ne. Obvykle ji doprovodil na roh její ulice, letmo ji políbil na tvář a diskrétně udělal čelem vzad. Ovšem většína jejich schůzek se odehrávala u oběda, na procházkách

podél moře nebo u odpoledního čaje. Poprvé se s ním setkala o prvním svátku vánočním při procházce na pláži. Dal se s ní do řeči a pozval ji na teplý nápoj v Olivovém háji. Zeptal se jí, kde bydlí, a pak ji na půl cesty vyprovodil. Povídali si o tom, jak tiché jsou Vánoce, když je člověk tráví sám – byl vdovec –, a domluvil si s ní schůzku na příští den. Posléze spolu chodili dvakrát týdně na oběd a v poslední době se vídali častěji: po odpoledním čaji a vdolku se šlehačkou vyrazili na svižné procházky. Byl šarmantní, pohledný a příjemný společník. Ale ještě nikdy ji nepožádal, aby ho pozvala na kávu.

„Ach tak,“ opakovala Jenny. „No jistě.“

Přemýšlela, co má za lubem. Kráčel vedle ní s jistou netrpělivostí, jako by spěchal. Ucítila závan jeho vody po holení. Určitě se znovu navoněl, když si těsně před odchodem z restaurace odskočil na toaletu. A přičísl si vlasy. Je pořád jako ze škatulky, tak elegantní a uhlazený. Ovšem pozvat si ho domů na kávu?

Zahnuli za roh do Barley Mow Avenue a už bylo vidět její polovinu dvojdomku se zelenými vstupními dveřmi. Jenny horečně přemýšlela. Ano, kávu má: plnou dózu rozpustné kávy a vzadu ve skřínce by se našla i bezkofeinová. Měla dokonce i pístový kávovar a trochu kávových zrn značky Machu Picchu. Jakou kávu asi Eddie rád pije? Možná má radši čaj. Někde by vystrachala i neotevřené balení máslových sušenek.

Vzhlédla k němu a on na ni znovu zamrkal. Možná tou kávou myslel něco úplně jiného, uvažovala, možná je to jen narážka, eufemismus pro jinou činnost. Zadržela dech. Nevěděla, co má říct. Vytáhla z kabelky klíč, odemkla dveře a zamumlala: „Jak to máš nejraději, Eddie?“ Když udiveně zvedl obočí, dodala rychle: „No, jestli ji piješ silnou, s cukrem, mlékem, nebo máš raději instantní.“ Cítila, jak rudne, a zakryla si obličej rukama.

„Což abychom si nejprve sundali kabáty a posadili se?“ Eddie se rozhlížel po předsíni, zaznamenal huňatý koberec a sametový závěs u dveří zadržující průvan. „Máš to tady hezké, Jenny.“

Usadil se v obývacím pokoji na pohovku a položil si nohy na kobereček. Měl mokré boty a Jenny by ho ráda upozornila, aby ho neumazal od bláta. Prohlížel si nábytek, knihy, fotografie na příborníku, její svatební snímek s Colinem z roku 1970. Jenny, usmívající se nevěsta s dlouhými kaštanovými vlasy a splývavými bílými šaty, svírala v náruči kytici, jako by to bylo těžké břemeno, a Colin měl na tvářích licousy a přes oči ofinu.

Vzdálila se do malé kuchyňky, otevřela skříňku a vytáhla skleněnou dózičku s lyofilizovanou Kostarikou. Když napouštěla vodu do konvice, ruce se jí trásly. Bylo to už tak dávno, co se u ní doma objevil nějaký muž – od Colinovy smrti před čtyřmi lety nepřekročil práh jejího domu žádný, snad kromě švagra Peta a toho mladíka, co jí spravoval bojler, samozřejmě. Porcelánový šálek jí vyklouzl z ruky. Ještě včas ho zachytila a opatrně postavila na talířek umístěný na podnose spolu s konvičkou mléka a cukřenkou. Srdce se jí rozbušilo. Nebyla si jistá, zda cítí vzrušení, vášně, či prostě jen strach.

Provdala se ve svých dvaceti třech letech a před Colinem měla jen jednoho chlapce, Rickyho, kterého milovala od svých patnácti let až do chvíle, kdy se po pětileté známosti rozešli, protože se na popovém festivalu seznámil s novými přáteli a odebral se na ostrov Wight, aby „našel sám sebe“. I Jenny se chvíli hledala, než se objevil Colin, prodavač v místní rybárně, za kterého se pak provdala. Časem ho povýšili na vedoucího a manželé si koupili dům, a protože Colin byl dobrý obchodník, stal se později majitelem rybárny. Žili spolu spokojeně, jen je mrzelo, že jejich manželství nebylo obdařeno dětmi. Colin byl laskavý a ohledu-

plný muž a ona neměla vysoké nároky. Před čtyřmi roky utrpěl Colin mrtvici a o tři měsíce později, při druhém záchvatu, zemřel.

Jenny si musela přiznat, že se od té doby cítí osamělá.

Chybělo jí teplo vzájemné blízkosti. Colin nikdy nebyl žádný vášnivý milenec. Její první láska Ricky, v době jejich známosti mladíček, se rád pusinkoval a nešikovně jí rozepínal knoflíčky, ale zajímal se víc o svoji kytaru než o sexuální výboje. Vlastně nikdy nepoznala, co je bezhlavá vášeň, divoké milování. Sex pro ni nikdy mnoho neznamenal. Eddie ji zprvu líbal při loučení na tvář a pak, před několika týdny, ji začal lehce líbat na rty. Jeho objetí ji hřála, ale určitě nepomýšlela na to, že by mohlo následovat něco víc. Nyní si nebyla jistá, co vlastně cítí. Má strach? Je ráda, že po ní někdo touží? Možná je jí v jeho společnosti prostě jen dobře. Odnesla podnos do obývacího pokoje a dech se jí krátil. Eddie si zatím sundal sako a povolil vázanku. Postavila podnos na stolek a on s úsměvem poklepal na místo vedle sebe.

„Jenny, posad se ke mně. Káva může chvílku počkat, nebo ne?“

Divila se, proč ji nohy tak poslušně přenesly k pohovce. Usedla vedle něj a ramenem se dotkla jeho paže, natažené na opěradle pohovky. Objal ji a přitáhl blíž.

„Jenny...“ Vtiskl jí na tvář polibek. „Jenny.“

Nevěděla, zda má dál vzpřímeně sedět, vykroutit se mu, předstírat náhlý zájem o konverzaci, začít něco plácát o koberci s dlouhým vlasem, na který je tak obtížné sehnat dobrý vysavač, takový, co by z něj vysál všechnu nečistotu a dostal se i do těch nejhůře přístupných koutů. Eddie jí mazlivě přejížděl rty po tváři a líbal ucho. Jenny zavřela oči; vůbec jí to nebylo nepříjemné. Vdechovala omamnou skořicovo-pižmovou vůni jeho vody po holení a přemítala, jestli ji Eddie políbí. Když jí vtiskl na rty lehký polibek,

zamrkala. Hleděl na ni velkýma modrýma očima, hezkou tvář měl lemovanou pečlivě zastříženými šedými vlasy a jeho našpulené rty vyslovily její jméno: „Jenny...”

S napětím očekávala, co bude následovat. Její vzrušení a obavy se proměňovaly ve zmatek. „Eddie... Tvoje káva. Bude studená.“

„Nepřišel jsem, abych pil kávu, Jenny.“ Naklonil se k ní blíž. „Musím se ti k něčemu přiznat. Byl to jen takový malý úskok, abychom mohli zůstat sami, nerušení.“

Jenny cítila, jak jí buší srdce. Její vzrušení se stupňovalo. Teď ji políbí, možná z ní serve šaty. Hlavou jí horečně vířily myšlenky. Zná ho dva měsíce – a je jí opravdu sympatický. Ale co když mu nejde o žádnou romanci? Co když ji chce okrást, nebo ještě něco horšího? Přesto mu důvěřovala. Měl tak vážnou a laskavou tvář. Určitě to není žádný sériový vrah, ale copak o takových mužích nečetla v novinách? Nejprve si získají důvěru ovdovělých žen a pak... Ne, Eddie takový určitě není. V jeho očích čte tolik dobroty.

„Rád bych ti něco řekl, Jenny. Myslím, že si rozumíme...”

Zatajil se jí dech. Teď jí řekne, že hodlá jejich vztah ukončit. Dobře si rozumějí, ale to je tak asi všechno – dělala si příliš velké naděje, jenže on je vdovec, seriózní člověk. Zavrtěla hlavou – ne, tak to není. Vyšel si s ní na večeři zrovna na Valentýna. Možná se jí teď svěří, že se do ní zamiloval, že ztratil hlavu. A pak ze sebe strhne košili, vrhne se na ni a vášnivě ji políbí.

Zhluboka vydechla. Přečetla příliš mnoho zamilovaných románů. Natáhla k Eddiemu ruku a pohladila ho po hřbetu dlaně, aby ho povzbudila k pokračování. „Jistě, Eddie, i já si to myslím.“

„Když jsme se o Vánocích poprvé setkali, mluvili jsme o tom, jak je těžké žít sám. Ty jsi ztratila manžela. Moje manželka Pat odešla před dvěma lety. Musím přiznat, že jsem si na život o samotě nikdy nezvykl.“

Asi ho to opravdu trápí, pomyslela si Jenny. Tvářil se tak vážně, v očích měl výraz ztraceného štěněte. Znovu ho pohladila po ruce.

„Jak ti můžu pomoci, Eddie?“

„Je nám spolu dobře, vidě?“ Náhle jako by se mu nedostávalo dechu. Překotně ze sebe vyrážel slova. „Jsme si navzájem sympatičtí, Jenny, a nejsme už nejmladší. Musíme chytit přítomnost za pačesy, každá vteřina je vzácná.“ Nervózně zašátral v kapse a ztěžka dýchal pootevřenými rty. Jenny uvažovala, co asi hledá. Inhalátor? Pak v ohromení vykulila oči. Vytáhl kapesník a cosi z jeho úhledných sklادů osvobodil a podržel jí před očima. Byl to prsten – na zlatém kroužku ve starobylém stylu se třpytily tři diamanty.

„Jennifer Hooperová, prokážeš mi tu čest...?“

Zmateně se zamračila; nebyla si jistá, co po ní chce. Hlavou jí bleskla domněnka, že se jí ten prsten snaží prodat. Možná má finanční problémy. „Eddie...?“

„Vezmeš si mě?“

Zalapala po dechu a svalila se na pohovku do měkkých polštářů. Nevěděla, co má říct. V hlavě měla úplné prázdno v očekávání emocí, které budou následovat. „Já? Ty mě žádáš...?“

Sevřel jí ruku, zvedl prstýnek a navlékl jí ho na prste-níček. Byl jí trochu volný. „Hezky ti sedí. Jsou to právě diamanty. Ta nejlepší kvalita. Takže – prokážeš mi tu čest a staneš se mou ženou?“

Jenny si byla vědoma, že ještě neřekla ano. Zatím. Ale Eddie má pravdu: není to tak špatný nápad. Oběma jim je už přes sedmdesát. Jí sedmdesát tři a on je o něco starší. Jsou oba sami, ovdovělí. A žádnému z nich se osamělý život nezamlouvá. Eddie je milý muž, vždy hezky upravený, zdvořilý, elegantně oblečený, příjemný společník. Bylo by hezké najít při probuzení někoho vedle sebe, spolu s ním snídat, obědvat a večeřet, mít si s kým povídat, schoulit se

do jeho teplé náruče. Je starostlivý a ohleduplný. Byla by blázen, kdyby ho odmítla.

Odehrálo se to však tak rychle, že se jí zatočila hlava. Znají se teprve od Vánoc, je to pro ni svým způsobem pořád cizí člověk. Jejich schůzky probíhaly vždy příjemně a těšili se ze společnosti toho druhého. Choval se k ní uhlazeně, laskavě, zasypával ji lichotkami, nabízel jí rámě, aby se do něj mohla při procházce zavěsit. Ale vkrádala se jí do hlavy myšlenka, že je vlastně úplně jiný než Colin, který se za ta léta stal neodlučnou součástí jí samé a byl tak pevně vetkán do záhybů jejího života, že znala každý jeho steh. Eddieho ještě tak dobře nezná, zatím je pro ni jako šaty, které si teprve zkouší, ale ještě netuší, jestli jí padnou.

„Tak co říkáš, Jenny? Staneš se paní Bruceovou? Přijmeš moji nabídku...?“

Tvářila se nerozhodně. Prsty se jí třáslly; prstýnek jí byl volný. Pohlédla na Eddieho. „Já... ještě nevím. Známe se tak krátce. Smím si to rozmyslet?“

Stáhl jí kroužek z prstu a podržel ho na dlani. Pohled jeho vážných modrých očí se střetl s jejím. „Ovšem. Nech si na své rozhodnutí tolik času, kolik jen budeš chtít. Ale žádný z nás už nebude mladší...“

Přitiskl své rty na její. Chladily ji. Když je opět odtáhl, vypadal klidně.

„Dej mi vědět, až se rozhodneš, Jenny. Já počkám.“

Jenny energicky přikývla. „Dobře, Eddie.“

Rozhlédl se po místnosti. „Zařídila sis to hezky. Je tu znát ženská ruka. Ale, vš, dokázal bych to ještě vylepšit, vyznám se v práci se dřevem.“

Jenny opět přikývla. Nevěděla, co na to říct. Jako by ji náraz větru zvedl do vzduchu a zatočil s ní – hlava jí šla kolem a cítila se jako opilá. Ruce a nohy ji neposlouchaly, rty odmítaly propustit jediné slovo. Dokázala jen přikyvovat. Eddie se napřímil.

„Tak já půjdu. Sejdeme se zítra a znovu si o tom promluvíme. Zatím přemýšlej o mém návrhu. Opravdu není tak špatný. Co říkáš, Jenny?“

Vstala a postavila se proti němu. „Ano. Ano, jistě, budu o něm přemýšlet.“

Naposledy ji lehce políbil na rty. „Pak tedy domluveno. Zvaž prosím moji nabídku důkladně. My dva se k sobě skvěle hodíme. Byl by z nás dobrý pár a mohli bychom si navzájem darovat hodně štěstí.“ Vzal si kabát a přehodil si ho přes široká ramena.

Jenny poplašeně zamrkala a pak mu upravila límec. „Jdeš domů, Eddie?“

„Je už jedenáct,“ upozornil ji s úsměvem. „Potřebuju do postele, abych byl ráno zase svěží. A ty taky.“ Zvedl jí bradu. „Taky se potřebuješ vyspat.“ Zvolna kráčel ke dveřím. Jenny uvažovala, zda by mu neměla nabídnout, aby zůstal na noc. Stála o jeho společnost. Líbilo by se jí, kdyby ji k sobě pevně přivinul a pořádně políbil. Vlastně dosud nepadlo jediné slovo o lásce.

„Nechtěl bys... zůstat trochu déle?“

Znovu ji zašimral rty na tváři. „Zítra ti zavolám a sejdeme se třeba na odpolední čaj.“ Pohládl ji po rameni. „Byl to krásný večer. Jsem s tebou moc rád. Proto si říkám, že by bylo pěkné, kdyby náš vztah... získal pevnější základy.“

Jenny přikývla. Zmítaly jí pochyby, zda přece jen neměla jeho nabídku přijmout hned. Co když její odmítnutí zchladilo Eddieho city k ní? On jí však láskyplně položil paži kolem ramen. Přivinula se k němu, ale hned se odtáhl.

„Venku je chladno. Nemusíš mě vyprovázet. Nerad bych, aby ses nachladila. Dobrou noc, má drahá.“

A byl pryč. Jenny pevně stiskla víčka. Nebyla si jistá, zda je zklamaná, zamilovaná, nebo zmatená. Možná od každého trochu. Ale mrzelo ji, že nezůstal. Ráda by si s ním povídala a užívala si pocitu blízkosti. Pak by se snad ujistila, že

ho má ráda a že skutečně chce na jeho nabídku kývnout. No co, zítra je taky den. Náhle pocítila radostné vzrušení. Vzplála v ní naděje ve šťastnou budoucnost.

Zvedla podnos. Káva zůstala nedotčená a mezitím vychladla. Povzdechla si. Umyje šálek, trochu uklidí a půjde na kutě, sama. Zahleděla se na svůj prsteníček, který předtím téměř minutu zdobil diamantový prsten. Měla šanci se zasnoubit, málem z ní byla nevěsta. Jak zvláštní, skoro jí to nahánělo strach, ale taky naplňovalo vzrušením. Copak asi řekne svým kamarádkám z aqua aerobiku – že ji Eddie požádal o ruku a ona ho odmítla? V místnosti bylo chladno a Jenny se cítila osaměle. Na okamžik si představovala, že Eddie je její manžel, že právě dopili kakao a teď se chystají odejít do ložnice. On sevře její drobné prsty do své velké dlaně a společně krácejí nahoru po schodech. Náhle ji sevrhel chlad a uvědomila si, jak je sama.

Rose si opět zahrála *Pro Elišku*, samozřejmě bez jediné chybičky. Prsty jí lehce pluly po klávesách a proud hudby, zvukný a sebevědomý, jí poskytoval pocit útěchy. Dohrála závěrečné akordy, narovnala se a zadívala na svoje ruce. Malé, úhledné, hezky tvarované, s jediným zlatým kroužkem na levé ruce. Bernard jí nepřestával chybět, zvláště v noční hodiny jako tahle, přestože byly doby, kdy jí lezl na nervy a hašteřili se. Na lítost však bylo pozdě. Teď tu neměla nikoho, na koho by se mohla zlobit, a to ji naplňovalo smutkem. Když se ze vzduchu vytratila poslední vibrace hudby, nahradilo ji ticho a prázdnota a Rose se cítila osamělá a zkřehlá chladem. Vstala ze stoličky. Vyhodí nedojedené makarony, umyje talíř a půjde spát.

Della ležela na zádech a naslouchala, jak jí manžel Sylvestr chrčivě dýchá nosem. Zase usnul s brýlemi na nose. Tohle chrápání slýchala každou noc: patnáctisekundový hluboký sípavý vdech, pak ticho a zase znovu. Jako motorová pila. Della se usmála. Během sedmi vteřin ticha – někdy schválně počítala do sedmi – s napětím očekávala, až řezavé zachroptění znovu zaútočí na její uši. Láskyplně muže poplácala po rameni „Sylvestře... Sylvestře. Přestaň chrápat a sundej si ty brýle. Půjdeme spát, ano, lásko?“

Nezřetelně zamumlal: „Taky tě miluju.“

Della se spokojeně usmála. Vydechla, překulila se na bok, zabalila se do peřiny a zachumlala do teplého pelíšku. S blaženým povzdechem zavřela oči a zvolna odplouvala do spánku. Sedm vteřin blahodárného ticha. A pak zase patnáctivteřinové vrčení motorové pily vrcholící dunivým zarachocením, sedmivteřinová pauza a nanovo.

Bylo už po jedenácté a Alan stále zíral na golf. Provázel ho hlasitými komentáři a analýzami každého úderu, dráhy míčku po odpalu a zakřivení greenu. Tess zaťala zuby – to si myslí, že ji to zajímá? Dokument o Nefertiti si nahrála, zítra se na něj podívá, až si Alan zase nasadí tu svoji legrační čepičku a odnese do auta golfové hole, aby se vydal zahrát si s kamarády golf. Tess zasténala. Světlo obrazovky ozářilo jeho tvář planoucí štěstím. Jen ať se raduje. Ona má taky svoje přátele, má se čím zabývat. Sebrala jeho šálek od kávy a prázdný talíř, na který předtím vyrovnala sušenky, aby vše odnesla do kuchyně a umyla. Když procházela kolem Alana, vyhnula se pohledu na něj, jen zaslechla jeho děkovné zamumlání.

S pohledem upřeným ven z okna umyla nádobí. Obloha byla tmavě modrá, posetá světýlky hvězd. Stříbřitý srpek

měsíce se chvílemi schovával za mraky a opět z nich vyplouval. Ticho domu narušovalo jen kapání vody z kohoutku a zvuky televize. Tess se v tom tichu cítila podivně malá. Smutně potřásla hlavou a znovu si zopakovala, že je jí jedno, co manžel dělá. Ona se bude snažit, aby si sama pro sebe udělala svůj život zajímavý, jako tomu ostatně bylo vždycky.

Byl to jeden z těch drahocenných okamžiků, které by člověk chtěl zachytit navždy, podobně jako průzračně čistou vodu v dlaních. Vteřina ryzího klidu a za ní další. Elvis stočený do klubíčka v nohách postele a konejšivé tóny na pozadí jemného melodického hlasu Enyi, linoucí se ze smartphonu. Pam zavřela oči a představila si krajinu porostlou lesy, listy koupající se v chladivých bystřinách, sluneční paprsky prosvítající větvovím. Sklonila se, aby Elvise pohládila po měkoučkém kožíšku, a otřela se o jeho vlhký čumák. Blaženě si povzdechla, vděčná za teplo silné peřiny a láhve s horkou vodou, která jí zahřívala prsty na nohou jako malá kamínka. Minulost byla vzdálená, zůstala jen přítomnost. Život je dobrý, usoudila. Existuje něco lepšího a prostšího, než je toto?

Jenny se ráno prudce vzbudila, okamžitě otevřela oči a naslouchala. Posadila se na posteli a srdce jí bilo na poplach. Zezdola zaslechla nějaký šramot. Zatajil se jí dech. Digitální budík ukazoval krátce před sedmou. Napínala uši do ticha. A pak to uslyšela znovu, jakoby tiché našlapování. Přicházelo z obývacího pokoje. Jenny neslyšně vydechla. Nebyl to žádný zvuk zvenčí: tiché vrčení mlékařské dodáv-

ky nebo rachot popelářského vozu. Ne, znělo to, jako když někdo naráží do nábytku. Lupič.

„Je tam někdo?“ zavolala.

Strach, který slyšela ve svém hlase, její hrůzu ještě zvýšil, až se celá roztrásla. Připlížila se ke dveřím, otevřela je a opatrně sešla po schodech dolů. Její bušící srdce se málem zastavilo, když spatřila, jak se k ní blíží malý tvor s párem zeleným očí.

„Gusi!“

Zvedla oči od černobílého kocoura k roztaženým závěsům. Nechala otevřenou horní část okna a sousedovic kocour tudy vlezl dovnitř. S úlevou vydechla. Kocour mezitím odcupital ke vchodu a čekal, až ho vypustí ven. Odemkla dveře a sledovala, jak vyběhl do tiché ulice.

Rozhodla se, že si pro zklidnění nervů připraví šálek silného čaje a možná toust s marmeládou. Dosedla na pohovku a sevřela si hlavu do dlaní.

Nechala otevřené okno. Byla to sice jen malá škvíra, ale lupiči by stačila, aby se dostal dovnitř. Žije sama, a může se tak snadno stát obětí nejrozumnějších nebezpečných lidí.

Zatoužila, aby ji Eddie sevřel do náruče, přivinul k sobě a ujistil ji, že je s ním v bezpečí. Kdyby tu s ní byl, nevyděsila by se tolik. Je silný, uměl by se lupiči postavit.

Najednou jí bylo vše nad slunce jasné. Miluje Eddieho a potřebuje ho. Měli by žít spolu. Nejenže by se cítila bezpečněji, ale už by nebyla tak osamělá. Je to tak logické, Eddie má pravdu. Uvažuje velmi rozumně. Přesně tohle ve svém životě potřebuje: stabilitu a bezpečí. Zhluboka se nadechla. Věděla, co musí udělat, a sice hned. Vzala mobil a vytukala číslo. Eddie odpověděl téměř okamžitě a ve sluchátku slyšela jeho znepokojený a zároveň uklidňující hlas.

„Jenny? Je půl osmé. Jsi v pořádku, má drahá?“

„Ano.“ To bylo to slovo, které mu chtěla říct. Dech se

jí zrychlil. „Ano, Eddie – cítím se skvěle. A pokud hodláš svoji nabídku zopakovat, zde je má odpověď – ano.“

Chvilí mlčel a pak se tiše rozesmál. „Chceš mi sdělit, že se za mě provdáš? Opravdu, Jenny? To je nádherná novina.“

Šťastně se usmála a v obličeji se jí objevila úleva. Jeho vřelý tón ji ubezpečil, že se rozhodla správně.

„Ano, Eddie. Jsem si tím naprosto jistá.“

„Výborně. To si zaslouží oslavu. Což abychom zašli do té kavárny na nábreží – Coffeelicious? Otevírá v devět. Zvu tě na snídani.“

Jenny přikývla a srdce se jí rozbušilo. Uvědomila si, že ji Eddie nevidí, a tak řekla: „Ano, ano, ano,“ a zvuk toho slova jí znovu roztáhl ústa k úsměvu.

„Pak se tedy zanedlouho opět uvidíme, má drahá,“ zašeptal Eddie zjihle. „A přinesu s sebou ten prstýnek, ano?“

KAPITOLA TŘETÍ

Z bazénu se vynořilo pět žen. Kapala z nich voda a cítily, jak jim kůže po cvičení brní. Bezděky vytvořily řadu, která zdůraznila různost jejich výšek, tvarů těla a barev. Tess Watkinsová, světlé vlasy svázané do čúpku, byla malé postavy a své oblé tvary zahalila do tyrkysově zbarvených tankin. Hnědé, šedinami protkané vlasy Rose Grantové nyní ztmavly a crčela z nich voda. Střízlivé tmavě modré plavky lichotily její souměrné postavě. Po nich se z bazénu vynořila Della Donovanová v oranžových květovaných plavkách, v nichž pěkně vynikly její ladné tvary. Na kudrnatých, místy prošedivělých tmavých vlasech se třpytily kapky vody. Poté vystoupila nejmenší z nich, Jenny Hooperová, a z pramenů hnědých, po ramena dlouhých vlasů jí stékala voda na útlé drobné tělo v krémově zbarvených plavkách. Mezi nimi se jako vrba tyčila vysoká Pam Marshallová s širokými rameny v černém sportovním plaveckém úboru s rudými a modrými pruhy po jedné straně. Světlé, krátce zastřižené vlasy jí přiléhaly k hlavě.

Přítelkyně se šťastně smály a unaveně ze sebe otřepávaly vodu. V mokřích plavkách, ze kterých kapala voda,